

Fausta

Evi Aarens

Fausta

Gedichten

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij BV
2026

Copyright © 2026 Evi Aarens

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, in enige vorm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Em. Querido's Uitgeverij BV, Weteringschans 259, 1017 XJ Amsterdam. Ook tekst- en datamining van deze uitgave is niet toegestaan zonder schriftelijke toestemming van de uitgeverij.

Omslag Brigitte Slangen

Omslagbeeld Harrie Geelen

Binnenwerk Perfect Service, Reeuwijk

ISBN 978 90 253 2090 4 / NUR 306

www.querido.nl

Es irrt der Mensch, solang er strebt.

– Goethe, *Faust*, I

A girl smells better than the world's libraries.

– Walcott, *Omeros*, LV I

Het getal 5

I

Het is nog vroeg als ik mijn huid opraap, de trap
Af wentel en de deur uit gaap. Het voorjaar heet mij welkom
Met een welbekend geluid. De wind ruist westzuidwest.

Ik hoor het treurig luiden van de verre kardinaal.
Beschonken belt de aarzeling, de weifeling,
De sleur van tijdeloosheid zeurt in natte kopertaal.

Ik ben geen held, want ik geloof dat iets of iemand
Mij vandaag een teken gunt, een oosterlicht
Dat mij met absolute zekerheid vertelt

Waar ik het cruciale punt traceren kan,
De stip die aan de zogenaamde kim
Als meesterstunt een mens belooft. Ik hap,

10

Kortom, naar een idee, een schip dat als de eb en vloed
Meer golven brengt dan water rooft. Dit is het derde uur
Waarop een brul valt uit de lippen van de zee.

Zij toont haar ongevoerde wolventanden, heft
Haar opgelierde leeuwenklauwen, vreet
Wat in haar onverdolven branding valt.

De oceaan is even opportuun als wreed. Ik laat het met
Ontzag gebeuren. Op de trappen van de tuin zie ik
Dat de natuur haar winterkleed heeft ingeruild

20

Voor lentekleuren, voorjaarslucht. Ik inhaleer
De tintelingen van een prille kosmos,
Lentegeuren zonder naam of stem.

Geen spoor van stille dood. Ik hoor alleen het kiezelpad,
De stenenzee waarover ik langs rozenperk
En beestentuin de kille zee bereik.

Het is een vreemd idee: een dierenrijk van
Monsterlijk en koud basalt dat grimmig waakt
30 Over de heimwee en de schimmels van de nacht.

Maar dit, dit is een tijd van goud en niet van klei.
Als lid van het geslacht van mensen droom ik van
Een taal die oud en toen met nieuw en thans verbindt.

Op dit terras is alles blauw van oceaan. Ik wacht
Met ingehouden adem op het licht, een vals foton
Dat onbedacht de duisternis in repen trekt.

Ik heb de zee op zicht besteld, dus daal ik
Tot de allerlaatste tree en hef één been.
In evenwicht tel ik tot minstens twee.

40 Is dit de allerzeeste zee van alle zeeën? Nee. Dit is
Geen overdreven zee, maar wel een zee die alles weet.
Ik knijp mijn ogen dicht en wacht. Geen toverfee,

Geen God, profeet. Niets van hen alles, nee.
Slechts doodgewoon de zee. Het vierde uur.
De kardinaal gaat als een bij gekleed. Ik hoor de bel

Van mijn verdiende loon. Het baken dat gevaar aangeeft,
Dat zegt: tot hier want dáár is niets dan zand en rots.
Een boei is als een zoon die ons verloren wijsheid brengt.

Wie steekt haar hand op? Ik. In het besef dat ik
De golven niet moet onderschatten, dat er brokken
Kennis nonchalant in deze vloedlijn zijn verpakt.

50

De golf zet voet aan land en klotst haar
Wijsheid in de vloedlijn uit. De waarheid
Schuimt en ik weet: dit komt goed.

Ik trek mijn slippers uit, hoor de bazuin
Van kreeftenvissers in geloken mist.
Zij foerageren op de tast, een rookgordijn

Van onbesproken wensen trekt traag op. Ik wandel
Met mijn tenen tastend naar het grensgebied
Waar oceaan en klif nooit uitgesproken zijn.

60

Een fluistering in het totaaldebat, dat is mijn wens.
De rol van figurant in het gesprek dat ooit begon
En tot het einde van de vloed intens blijft razen.

Ik ben nog jong, een querulante vrouw geboren
Op de eerste zondag van een nieuw begin, het vijfde uur.
Ik wens mijzelf een vloeiend standpunt toe.

Een golf komt nooit alleen. Zij is een zin die staat
Geschreven in een korte paragraaf die weer
Een schakel vormt in een immens verhaal.

70 De zee is als de telegraaf die tot mij spreekt in codes
Die van branding zijn gemaakt. De rimpelingen waaieren
Als bruisend consonant octaaf uiteen.

‘Ik ga van grootse, ondoorgrondelijke dingen spreken,’
Zegt de oceaan mij aan. Ik heb geen weet waarvan
De golven met consumptie tot mij zingen.

Ik slaak een stille kreet, mijn weerwoord valt
Volledig plonsloos op de weggetrokken zee.
De golf die komt is hoog en breed, zij vraagt

Of ik mijn onverschrokken bede wil herhalen?
80 Omdat de oceaan gedachten lezen kan, heeft
Het volstrekt geen zin te jokken of te dralen.

‘Geef mij,’ zeg ik, ‘als het u blijft en in uw plan
Een plekje krijgen kan, geef mij een klein talent
Waarmee ik ten behoeve van de mensheid iets

Of ietsje meer dan iets kan bijdragen. Er zijn,
Daar gaat het om. Laat mij er zijn en mijn talent
De schijn voorbij een stempel zetten op de tijd.’

Vraag ik te veel? Wie weet. Mijn staat van dienst
Is nederig en ongezien. Ik vraag niet meer
90 Dan druppels uit de weldaad van de zee,

Dan bellen uit de schuimkraag van de golf.
De oceaan oogt uitgeraasd. Dit is het zesde uur
Waar in het laatste golfje traag en futloos zijgt.

De zeeën komen en de zeeën gaan, en ook
De golfslag die kortstondig tot mij riep: 'Besta!
Besta en waan je groter dan de zee!'

Maar ach, dit trage uur waarin de oceaan zich wentelt en
Van groenig grijs naar grijzig groen verschiet.
'Dag zee,' zeg ik. 'Dag lieve zee. Jij bent

Tot lijzige herinnering verkleind.' De golven worden 100
Weggeslurpt. De oceaan maakt rechtsomkeert,
Waar hij vooreerst nog rijzig en baldadig gromde.

Ik heb mij met die zee geëngageerd maar kijk
Nu naar een zilte massa die niet bruist
En mij niet langer tutoyeert. Ik adem

Koude stilte in. Ik keer mij om en knipper
Rauwe ogen. Ik zoek betekenis in wat de leegte
En de kilte van de ochtendzee voor mij in petto heeft.

Er komt een roek langsij gevlogen, schijnbaar 110
Uit een mistig niets het waterfront voorbij.
Ik vloek een stille vloek, het valt zo godvergeten

Tegen dat een teken of verbond is uitgebleven.
Ik houd nog een moment de wacht en concludeer
Ten slotte dat de kosmos haar belofte schond,

De oceaan niets heeft gebracht.

Ik heb de Helikon als wervelwind verlaten, zonder
Schroom maar met een zwaar gemoed. Ik heb
Mijn zussen op de muzenberg gelaten, omdat ik,

Gedreven door een vloed die westwaarts stroomde,
Voet aan wal gezet heb in een mensenland. Het ruikt
Hier zoet. Ik inhaleer de geur van verse dromen,

Pure wensen en gekamde meisjessharen boven
Blote voetjes met azuurgelakte nageltjes: de
Grenzeloosheid van verlangen en geluk.

Mijn redenen zijn ernstig want het vuur
Dat mijn bestaan verwarmt dooft razendsnel,
De vlammen tanen in een guur domein.

10

Ik heb mij uitgesloofd om dat wat ik
Al eeuwenlang belichaam te bevechten.
Er is geen mens, helaas, die nog gelooft

Of mij om inspiratie vraagt. Mijn naam blijft onzegd
En ongezongen als een episch heldendicht.
Mijn faam smelt ongeremd en gletsjersnel.

Een treurwilg zwicht onder de opgehangen lieren.
Er is geen glimpering of horizon met stip.
De tunnel naar oneindig kent geen licht.

20

Ik ben die wilg. Ik ben die lier. Ik ben het die
Om alles treurt: de uitgeblafte beesten van de wil,
Een starend volk. En ik maar wachten op een meesterzet,

Om afgetobde doorgelegen mensengeesten
De verbeelding terug te geven, toegang
Tot de wilde feesten van de barden en poëten.

Want daar, zeg ik, daar huist muziek en leven,
Daar zijn verhalen die zich ongerijmd
30 Geschreven weten. Dáár, daar is de wereld

Soms een kort moment voltroffen waar, als
Fabels die tot verzen afgekookt getuigen
Van de stervelingen die voor ficties vatbaar zijn.

Men zegt dat dáár niet langer strookt met waar
Moderne mensen zich het liefst mee bezighouden.
Maar, vraag ik mij af, wat spookt de vrije wil

De laatste tijd dan uit? Want zouden wij de vrije wil
Omarmen als ons kostbaarste bezit, dan hieven wij
Het gulste glas om op een gouden tijd te drinken.

40 Ik ben gekomen om die tijd te kloppen. 'Geef mij
Eén mens,' zei ik, 'die weet wat het betekent
Vrij te zijn. Echt vrij.' Waarmee ik zeggen wil:

Eén mens, een hij of zij, die niet vergeet wat zij of hij
Echt kennen wil, die vol vertrouwen wenst en vurig,
Zelfs genadevol, geen duimbreed toegeeft aan

De zwaartekracht die onwil heet, die niet wil wennen aan
De lethargie van soms tevredenheid en soms
Het eindeloze jennen van de twijfel, het tekort.

‘Eén mens,’ zei ik, ‘een jonge meid of vent die
Onbevangen op de aarde staat, de vensters op de
Wereld opent zonder angst of spijt.’ 50

Verbeelding is de crux, de voorwaarde, omdat
De mens die ik verkies verdrinken zal in een talent
Dat door het onvervaarde denken wordt ontsloten.

‘Kalliope, als dat je wens is, daal dan af
Verlang niet langer maar begin te vinden.
Per accidens of doelgericht, wij zeggen: ga!’

Zo nam ik zwanger van de spanning afscheid
Van mijn zussen op de Helikon. Ik trok
Mijn stoutste rattenvangerssloffen aan en vloog 60

Voorbij de menselijke horizon op zoek naar één
Ontvankelijke kunstenaar die ik verkiezen kon
Tot dichter van een ongezongen canon.

Ik strandde in een landschap waar de zee zich met geweld
Van al haar krachten lost. Een plek waar elke golf
Vervangbaar is. Vervangen voor zij breekt.

Gegrepen door poëtische gedachten
Ben ik de oude toren opgegaan die hier
Met voorbedachten rade is gebouwd. Dit is het nu.

70 Ik kan een verre zeeboei horen luiden,
Een kardinaal die het gevaar aangeeft
Aan plompverloren mensen – zoals zij.

Ik zie een meisje staan, zij heeft niet door
Dat ik haar op de rug bespied. Haar bruine krullen
Wapperen. Dit is een vrouw die spelend leeft, zij laat

Haar blote voeten soms een vlug moment
De waaierende randen raken van de zee.
Is zij begeistert door een enthousiaste drug

Of door een grandioos idee? De golven staken en
80 Zij draait zich van de branding weg. Ik zie een traan
Ontwaken in haar zoute oog. De zwartegatenzwarte druppel

Valt. De aarde trilt. Het kan geen god ontgaan dat zij
De broze prooi moet zijn die ik verleiden kan met het talent
Een episch dichtwerk bij te dragen aan haar tijd.

Als dit meisje bijt kan mijn verloren genre
Weer herrijzen uit het smeulsel van voorbije taal.
Ik heb er baat bij deze meid te roepen, haar

Te onderwijzen en van inspiratie te voorzien.
Daartoe breng ik het meisje op een plek waar ik haar
90 Prijzen kan. Mijn doel is dat zij zwicht. Ik orkestreer

Een typisch vrouw-tot-vrouwgesprek waarin
De waarheid van het grote aan het kleine
Trekt en met uitbundig enthousiasme resoneert.

Beginnen zal ik met een anekdote, om daarna
Terloops het ijs te breken zodat zij, direct en
Rechtdoorzee, als deelgenote van een plan

Zal smeken om een bloeddoorlopen pact.
Zij volgt de vogel die ik heb gestuurd: de roek
Die slechts kan spreken door één woord

Op mijn verzoek zijn snavel uit te drijven.
Dit heeft niet lang geduurd, daar komt zij aan,
Zij is het open boek waar ik naar zocht,

100

De ongeschreven bladzij van mijn lied.